

ζοντας τόν άέρα' και όταν άκοσάριζε στο γιαλό κανένα βαρκί καίκιου έσουρνονταν ως εκεί, κουνώντας την ουρά του στους ναύτες. Άλλά τó ξδιωνχαν με πετριές, γιατί είχε όλα τά σημάδια τής λύσσας τó παληόσκυλο' τά γουθιασμένα μάτια του έγυάλιζαν, χάρια που είχε πάντα την ουρά του από κάτω από τά σκέλια.

Στό τέλος εκείνοι που είχαν τά μαγαζεία στο γιαλό άποφάσισαν να του δέσουν μιά πέτρα να τó φουντάρουν από την άκρια τής ξυλένιας σκάλας του λιμανιού, γιατί ούρλιαζε πολύ τή νύχτα και θά έπαιρνε κανένα ό χάρος με τή γρουσουζιά του. Είδα κι' έπαθα να τους αλλάξω τή γνώμη με πολλά παρακάλια' τούς έλεγα πώς εκλαιγε από τόν καύμό τής έρημιιάς του, μά που ν' άκούσουν. Έκείνο που τούς ήσυχασε ήταν όταν τούς είπα, πώς αυτό τó σκυλί δέν τρώει τίποτα και σε δυό μέρες τó πολύ θά ψοφήση μοναχό του.

Τήν περασμένη είχε έρθει μιά γαλαξειδιώτικη γολέτα και τó ξημέρωμα κοντά τρεις από τά μεσάνυχτα, έρριχνα με τή βάρκα της τά παραγάδια για να τά σηκώσω με τήν άλμπα.

* * *

Είχαμε άνοιχτή άρκετά μακρυνά' και όμως εκεί που έκυαλάριζα, τó στεριανό τ' άγέρι που έβγαναν τήν ώρα εκείνη ή ξέρες, μου έφερνε άδύνατο ξεψυχισμένο τó σκύλο τó ούρλιασμα.

Σε λίγο, άν κι' επέσαμε πολύ πλειό γιαλό δέν τ' άκουγα πλειά. Θά ήτον' άπάνω - κάτω ή ώρα που έπρόβυλε εκεί από τά βουνά τής Δεσφοίνας ό αυγερινός.

Δέν τó θυμήθηκα πλειά τó σκυλί και ψάρευα, όσο που βγήκεν ό ήλιος. "Όταν στο τέλος έπήραμε άπάνω και τά παραγάδια έτραβήξαμε κατά τó γιαλό.

Έκει στην άμμουδιά άκρη-άκρη, ήταν ξαπλωμένο τó σκυλί, σαν καθιστό, όπως ζωγραφίζουν τις Σφίγγες, με τά πόδια έμπρός, με τó λαιμό τεντωμένο, άγναντεύοντας τó πέλαγος.

Άλλά ήταν νεκρό. Σβυσμέ-γ, γουρλωμένα τά όρθάνοιχτα μάτια του, ξυλιασμένο τó κορμί

τε τó μικρό ναυτόπουλο, του κρατούσε τά κουπιά: "Ήπα, είπε, ό κουτσάφτης. κόμοιρο τó σκυλί! Τό ει-λί τώκαμαν οί άπονοι.

β) βαθειά συμπάθεια για τó πουλό με έκαμαν να αϊ-λώ τά πονετικά του λόγια τó δυστυχισμένο ζώο.

— Τό γνωρίζεις, παιδί μου, ό τó σκυλί;

"Άμ δέν τó γνωρίζω; Είνε ό κουτσάφτης από πατριώ-καράβι, άπ' τή μπρατσέρα του Νικολού του Σταμπά-αν πη πώς θά τó διώξουν και τώδιωξαν.

Και γιατί τώδιωξαν, παιδί μου;

— Νά, δέν ήταν διόλου κακό. "Όσα κι' άν τούκαναν, και ύλο και δέσιμο σφιχτό, για ν' άγριέψη, αυτό τίποτα. "Ε-να καραβόσκυλο, ξέρεις κύριε, πρέπει να είναι άγριο, κακό, να γαυγίξη δυνατά και να δείχνη πάντα τά δόντια. Αυτό ήταν γεννημένο ήμερο και καλό' όσοι κι' άν έζύγωναν στο καράβι τούς κουνούσε την ουρά του. Δέν έλόγιαζε κανέναν για κλέφτη, δέν έβασε με τó νού του κακόν άνθρωπο.

Κι' έγώ, ως εκείνη τή στιγμή, είχα τή γελασμένη ιδέα, ότι μονάχα άνθρώπους σβύνει και βουλιάζει σ' αυτό τόν κόσμον ή καλωσύνη.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τι άπαντούν ή δεσποινίδες)

Η δις «ΡΕΝΑΤΑ ΚΕΝ...» (Χανιά) μάς γράφει: «Τόν ιδανικό σύζυγο τόν θεωρώ σαν μιά άδελφή ψυχή! Να τί ποθώ πάνω άπ' όλα: "Έναν άνθρωπο που να μπορέση να με νοιώση και να τόν νοιώσω κι' έγώ βαθειά, έναν άκούραστο σύντροφο κάθε λύπης, κάθε χαράς, που να έχη βαθειά τή συναίσθησι τής συζυγικής αγάπης».

Η δις Μ. Ο. (Κιθαρίδα), μάς γράφει: «Κατά τήν γνώμη μου, ό ιδανικός σύζυγος πρέπει να είναι καλής οίκογενείας, ύγιής, ειλικρινής, μορφωμένος, ευγενής και όχι ζηλιάρης. "Επειδή όμως είναι δύσκολο — άν όχι άδύνατο — να συγκεντρωθούν όλ' αυτά τά προτερήματα σ' ένα πρόσωπο, γι' αυτό καταλήγω στο ότι ιδανικός σύζυγος δέν ύπάρχει».

Η δις Ν. Β. (Καστρι — Κηφισσιάς), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον ένα νέον εργατικό, ήθικό, με χαρακτήρα σταθερό, με ψυχική ευγένεια και βάσεις χριστιανικές.

Η δις Ε. Π. Κ. (Τριφύλλι), μάς γράφει: «Θά ήθελα πολύ ό μέλλον' σύζυγός μου να είναι άεροπόρος, γιατί άγαπώ πολύ τήν άεροπορία. Φαντάζομαι δηλαδή ότι μόνον ένας άεροπόρος θά μπορέση να προσελκύση τήν αγάπη μου και θά συγκεντρώνη τά προσόντα ένός ιδανικού συζύγου».

Η δις Ε. Ε. Μ. (Άθηναί), γράφει: «Μόνο ή αγάπη, έφ' όσον ύπάρχει, μπορεί να δημιουργήση τόν ιδανικό σύζυγο. Άρα, κατά τή γνώμη μου, Ιδανικοί σύζυγοι δέν ύπάρχουν και όλοι είναι ιδανικοί, ό καθένας για κείνη που τόν αγαπά».

Η δις ΡΙΚΑ Β. (Πειραιεύς), μάς άπαντά: «Ο ιδανικώτερος σύζυγος για μένα είναι εκείνος που θά τού λέω και θά μου λήη συχνά: «Είσαι δυστυχισμένη; Σε συμπονώ. Είσαι άδύνατη; Σε προστατεύω. Με πρόσβαλες; Σε συγχωρώ».

Η δις «Ένη - Ένη» μάς γράφει: «Για μένα ό ιδανικός σύζυγος είναι ένας άνθρωπος ό οποίος εκτιμά όχι τά λεφτά μου και τήν κοινωνική μου θέση, αλλά τού άρέσει ή ώμορφιά μου και πρό πάντων ή ώμορφιά τής ψυχής μου, άν βρίσκη ότι έχω τέτοια

ώμορφιά μέσα μου».

Η δις Τ. Α. Μ. (Μοϋκι — Κορινθιάς), άπαντά: «Μπουκετάκι» μου, τόν ιδανικό σύζυγο έγώ τόν όνειρεύομαι ως έναν νέο που θά με αγαπά, που θά με λατρεύη και που θά μοιράζεται μαζί μου κάθε χαρά και λύπη του. Επίσης τόν θέλω να είναι τίμιος και ευπόληπτος στην κοινωνία. Ωραίος δέν θέλω να είναι, γιατί οί ώραίοι είναι οί περισσότεροι... κουτοί!»

Η δις «ΧΡΥΣΑΥΓΗ» (Πειραιεύς), μάς γράφει: «Για μένα ό ιδανικός άνδρας είναι εκείνος που προσπαθει να χαρίξη στην σύντροφό του τήν μεγαλύτερη αγάπη που μπορεί να νοιώση μέσα του, εκείνος που καταλαβαίνει πολύ καλά ότι αυτό που κάνει μέσα στο σπίτι ή γυναίκα για τόν άνδρα της και για τήν οίκογένειά της, αξίζει άκριβώς όσο και ή εργασία εκείνου έξω στην κοινωνία».

Η δις «ΛΙΛΙΑΝ Π...» (Πάτρα), μάς γράφει: «Κατά τήν γνώμη μου, ιδανικός σύζυγος είναι πολύ δύσκολο να βρεθίη στην εποχή μας. "Όλοι είναι ύλισται, ύποκριται και άστατοι. "Επί πλέον δέ δέν θέλουν τά παιδιά, πράγμα που με φοβίζει πολύ, γιατί ή αξία και ή ικανότης τής Έλληνίδος μητρός θά φανή όταν έχη στην άγκαλιά της ένα νήπιον και τó άποδώση άνδρα χρήσιμον στην κοινωνία».

Η δις «ΕΛΛΗ Η ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΠΟΥΛΑ» (Σπάρτη), άπαντά: «Μπουκέτο» μου αγαπημένο. Τόν ιδεώδη άνδρα τόν ποθώ να είναι κύριος ήλικίας 37 έτών, κομψός και μέτριος στο άνάστημα. Πλούσιος, δέν πειράζει, άς μην είναι. Φθάνει να έχη τόσα ώστε να περνούμε μιά ζωή άνετη κι' ευτυχισμένη, με τήν αγάπη μας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΘΡΥΨΑΛΛΑ

Ο πρόσθετος λόγος που δέν θα χάση ποτέ τó καραβάκι τó ποιητικό του μυστήριο είναι γιατί τó βλέπεις να μπαίνει με γεμάτα τά πανιά, χωρίς να ξέρης ούτε από που έρχεται ούτε τί φέρνει μέσα.

* * *

Η σκληρότης για τά ζώα έχει κάποιαν άναλογία με τήν άνατροφή και τήν ψυχική κατάστασι του ανθρώπου. Για τά ζώα τής θαλάσσης όμως δέν ύπάρχει ούτε έξαιρέσις, ούτε ευσπλαχνία. Και βλέπεις τήν καλή γρηούλα να τρώη μ' ευχαρίστησι, κρίτσι - κρίτσι, μιά γαριδούλα ή ένα καθουράκι ζωντανό.